

Sag C-341/95

Gianni Bettati mod Safety Hi-Tech Srl

(anmodning om præjudiciel afgørelse
indgivet af Pretura circondariale di Avezzano)

»Forordning (EF) nr. 3093/94 — foranstaltninger til
beskyttelse af ozonlaget — begrænsninger i anvendelsen af
hydrochlorfluorcarboner og haloner — gyldighed«

Forslag til afgørelse fra generaladvokat P. Léger fremsat den 3. februar 1998	4358
Domstolens dom af 14. juli 1998	4359

Sammendrag af dom

- Fællesskabsret — fortolkning — metoder — fortolkning i lyset af internationale aftaler indgået af Fællesskabet*
- Miljø — beskyttelse af ozonlaget — forordning nr. 3093/94 — rækkevidde — forbud mod anvendelse og markedsføring af hydrochlorfluorcarboner bestemt til brandslukning — tilsidesættelse af traktatens artikel 30 og 130 R — foreligger ikke (EF-traktaten, art. 30 og 130 R; Rådets forordning nr. 3093/94, art. 5)*

3. *Miljø — traktatens bestemmelser — artikel 130 R — betingelser for anvendelsen — Domstolens prøvelse — grænser (EF-traktaten, art. 130 R)*
4. *Miljø — foranstaltninger, der skal iværksættes af Fællesskabet — foranstaltninger med henblik på at løse et specifikt miljøproblem — lovlighed — betingelser (EF-traktaten, art. 130 R ff.)*
5. *Miljø — Fællesskabets politik — krav om et højt beskyttelsesniveau — rækkevidde (EF-traktaten, art. 130 R, stk. 2)*
6. *Præjudicielle spørgsmål — formaliteten — ingen beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, det forelagte spørgsmål hænger sammen med (EF-traktaten, art. 177)*

1. Fællesskabsretlige forskrifter skal så vidt muligt fortolkes i lyset af international ret, navnlig når disse forskrifter netop har til formål at gennemføre en international aftale indgået af Fællesskabet.

2. Artikel 5 i forordning nr. 3093/94 om stoffer, der nedbryder ozonlaget, indeholder et principielt forbud mod at anvende hydrochlorfluorcarboner (HCFC) fra den 1. juni 1995. For så vidt som anvendelsen af HCFC i deres egenkab af stoffer bestemt til brandslukning ikke er blandt de undtagelser, der gælder fra dette forbud, må bestemmelsen fortolkes således, at den totalt forbyder anvendelse og dermed også markedsføring af HCFC til dette formål.

Dette forbud er ikke ugyldigt efter traktatens artikel 130 R, eftersom fællesskabslovgiver ikke har anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til betingelserne for anvendelse af denne bestemmelse eller har tilsidesat proportionalitetsprincippet. Ved at indføre en strengere foranstaltning end dem, der følger af Fællesskabets internationale forpligtelser og ved at bestemme, at Kommissionen på baggrund af den tekniske udvikling kan udvide, indskrænke eller ændre listen over forbudte anvendelser, har lovgiver specielt overholdt princippet om et højt beskyttelsesniveau i stk. 2 og taget hensyn til eksisterende videnskabelige og tekniske data, således som det kræves efter bestemmelsens stk. 3.

Forbuddet er heller ikke ugyldigt efter traktatens artikel 30, idet den beskyttelse af miljøet, som er formålet med forbuddet, er et tvingende hensyn, der kan

begrænse anvendelsen af denne bestemmelse.

3. I traktatens artikel 130 R om Fællesskabets politik på miljøområdet fastsættes der en række mål, principper og kriterier, som fællesskabslovgiver skal overholde ved gennemførelsen af denne politik. Da det er nødvendigt at foretage en afvejning af disse mål og principper, og da det er kompliceret at anvende kriterierne, må Domstolen dog nødvendigvis ved prøvelsen begrænse sig til at undersøge, om lovgiver ved vedtagelsen af en given forordning har anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til betingelserne for anvendelse af traktatens artikel 130 R.
4. Det følger ikke af bestemmelserne i traktatens afsnit XVI om miljøet, at artikel 130 R, stk. 1, pålægger lovgiver at træffe foranstaltninger vedrørende miljøet som helhed, hver gang der træffes foranstaltninger til bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøet med henblik på at løse et specifikt miljøproblem. Heraf følger, at det efter sidstnævnte bestemmelse er tilfaldt at træffe foranstaltninger, der udelukkende vedrører visse nærmere angivne aspekter af miljøet, for så vidt som disse foranstaltninger bidrager til bevarelse, beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten.
5. Selv om det står fast, at traktatens artikel 130 R, stk. 2, kræver, at Fællesskabets politik på miljøområdet tager sigte på et højt beskyttelsesniveau, skal et sådant beskyttelsesniveau for at være foreneligt med denne bestemmelse ikke nødvendigvis være det teknisk højst mulige. Medlemsstaterne kan nemlig efter traktatens artikel 130 T opretholde eller indføre strengere beskyttelsesforanstaltninger.
6. For at opnå en fortolkning af fællesskabsretten, som den nationale ret kan bruge, er det påkrævet, at denne giver en beskrivelse af de faktiske omstændigheder og de regler, som de forelagte spørgsmål hænger sammen med, eller i alt fald forklarer de faktiske forhold, der er baggrunden for dens spørgsmål. Disse krav gælder ganske særlig på visse områder, som f.eks. konkurrencerettens, der er karakteriseret ved komplekse faktiske og retlige forhold.